

နေ့ယင်မြင့်

အချစ်ကမ္ဘာဆင်းပါသည်
NYINYI

(၁)

"ဟေ့လူ ... လိုက်၊ လိုက် ... ဒါမျိုး လျှော့မပေးနဲ့ ...

လူလူချင်း လာကြောလို့ ရမလား ယောက်ျားချင်းဗျာ..."

"စိတ်ချလိုက်စမ်းပါ ..."

ယဉ်မောင်းက မထီတရီပြော၍ ကားရှိန်ကို ဝေါခနဲ တိုးမြှင့်ပစ်လိုက်သည် ။ နောက်ကား ကျော်တက်ခံရခြင်း ဆိုတာ ကားမောင်းသည့် လောကမှာ ဖြစ်ရပ်ဆန်း မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်ကလည်း ကျော်တက်ခဲ့ဖူးပြီ ။ သူက ကျော်တက်လိုလျှင်လည်း လမ်းပေးလိုက်ရုံ ရှိ၏။ ကိုယ်ကျော်တက်တုန်းကတော့ ကောင်းသည် ။ သူများ ကျော်တက်ချင်တော့ လမ်းမပေးလို၊ ရှေ့က ပိတ်မောင်းထားသည့် ကြားမှ ကုပ်ကပ်သပ်ပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကျော်တက်ဖြစ်အောင် ဂူးခနဲ ဝေါခနဲ ကျော်တက်သွားသည့် ကားကလည်း ရှိသေး၊ ဒါကို မခံချင်ဖြစ်ကာ မမှီမှီအောင် လိုက်ပြိုင်သည် ကားက ပြိုင်၊ ဤနည်းအားဖြင့် မဖြစ်တန်တာတွေ ဖြစ်ရသည် ။ မမှားသင့်တာတွေ မှားရသည် ။ ဆုံးရှုံးနစ်နာခြင်းများ ၊ ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်းများ ဖြစ်ရလေတော့၏။

ဒေါသကြီး၊ သွေးဆူ၊ မိုက်ရူးရဲတွေက ဒီလိုမတွေးနိုင်ကြပါ။ ဘာမျှမဟုတ်သော မခံချင်စိတ်ကလေးသည် သာ ရှေ့တန်းတက်၍ စိုးမိုးပါလေ၏။

"ခင်ဗျား ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား..."

နေထက်က ကားမောင်းနေသော တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို လှည့်မာန်၏။ သူတို့ ကားကို ကားတစ်စီးက (လမ်းမပေးဘဲကြပ်ကြပ်တည်းတည်းက လေး ထားပါလျက်)ဝေါခနဲ ကျော်တက်သွားခဲ့၏။ မောင်းနေသော ယာဉ် မောင်းကလည်း လူငယ်၊ နေထက်ကလည်း လူငယ်၊ ယောက်ျားတွေ။ ဒေါသထွက်ပြဲဖို့ မှ လွဲလျှင် ဘာမှ ရှေ့နောက် အရှည်တွေးကြမည့် ပုံတွေ လည်း မပေါ်ပါ။

"ဘယ်နည်းနဲ့ စမ်းမလဲ..."

ကားရှိန်ကသိသိသာသာ လျော့ကျသွားသည် ။ ယာဉ်မောင်း၏ ဒေါသက ကျော်တက်သွားသော ရှေ့ကားထံမှာ (လိုက်လို့ လည်း မမှီတော့သည့် တူတူ) မရှိတော့ဘဲ၊ ကိုယ်ကိုလက်တား၍ ငှားစီးလာသော "ကိုစိတ်တို" အပေါ်သို့သာ သက်ရောက်တော့သည် ။ ကားကို လမ်းဘေးထိုးရ ပီပစ်လိုက်၏။

"ဘာလုပ်တာလဲ မင်း..."

ယာဉ်မောင်းက ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ နေထက်လည်း လိုက်ဆင်းသည် ။ လမ်းဘေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်၏။

"ငါ့ကို ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား ပြောရအောင် မင်းက ဘာကောင်လဲ..."

"ရှေ့ကားကို မှီအောင်မမောင်းနိုင်တိုင်း ငါ့ကို အရှက်မရှိ လာမဲမနေနဲ့ ..."

"ရှေ့ကားက မာ့ခ်တူး၃/ခ ...ငါ့ကားက ခရက်ဆစ်ဒါ၊ နံပါတ်က "ထ"၊ ဆွဲစားထားတာ ဂျိုးဂျိုးကျနေပြီ၊ မင်းဂျိုးဒေါ်တင်မောင်းတောင် မမှီဘူး

..."

နေထက် ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်သည် ။ ဒေါသအလျောက်အပြောအဆို ကြမ်းပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ နေထက် လူဆိုး မဟုတ်ဘူး ဟု ကိုယ်ကိုယ် ထင်၏။ စိတ်တိုစရာ ရှိလျှင် ဒေါသထွက်မည်။ ရယ်စရာတွေ့လျှင် ခွီးခနဲ အသံထွက်ပြီးပြီ။

"ဟေ့ကောင်...ရယ်ချင်လို့ ရယ်တာ၊ သွေးကြောင်တယ်မထင်နဲ့ ... တစ်ပွဲတစ်လမ်းကတော့ အချိန်မရွေးဘဲ ..."

"ငါက အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ဒီနေရာမှာ သတ်ပု တ်ရင် မင်း စီး လာပြီးတဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကားခလေး ငါဘယ်တော့ ရမှာ လဲ... မင်းသာ အပြောအဆို ဆင်ခြင်၊ ငါက ယောက်ျားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်တယ်၊ ဘုရားဆုပန်လို့ ရတယ်... သဘောပေါက်..."

"အေးပါ ...အေးပါ..."

ကားပေါ် ပြန်တက်လိုက်ကြ၏။

"ဘယ်သွားမှာ လဲ..."

"ပြောပြီးသား..."

"ဒေါသထွက်လိုက်တာနဲ့ မေ့သွားပြီ ..."

"ရွှေဂုံတိုင်၊ ကားခညှိနှိုင်းဈေးရော မေ့သွားပလား...တစ်ရာ..."

"မမေ့ဘူး ...နှစ်ရာနဲ့ သဘောတူပြီးသား လာပြီးမနေနဲ့ ..."

"သူ့သတိကလည်း အပါးကြီး..."

နှစ်ယောက်လုံး ရယ်လိုက်ကြ၏။ ဒေါသကျတော့လည်း ထွက်လွယ်ကြသည် ။ စိတ်ကျတော့လည်း ပြေလွယ်ကြသည် ။ ဒါဟာ

လူငယ်တို့ သဘာဝပဲ ဖြစ်နိုင်၏။

"ကျွန်တော်လည်း တက္ကစီဆွဲချင်နေတာအုံနာအဆက်ကလေးများ ရှိရင် ပြောပေးစမ်းပါ..."

စောစောက "ကျွန်တော်" "ခင်ဗျား" ဒေါသထွက်တော့ "မင်း" "ငါ"။
ခု စိတ်ပြေတော့ "ကျွန်တော်" "ခင်ဗျား" ပြန်ဖြစ်ပြန်၏။

"စပေါ်တင်ရမယ်..."

"ဖြစ်တယ်..."

"ပွဲခပေးရမယ်..."

"ဘာဆိုလို့ လဲ..."

"ငွေနဲ့ ကြေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ပွဲခရှိတယ်..."

"ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာ လဲ"

"ကျုပ်ကို..."

"အော်...နားလည်ပြီ..."

"အလုပ်ခန့်မခန့်ဆိုတာတော့ အုံနာပေါ် မူတည်တယ် အုံနာဆိုပေမဲ့ ကားတစ်စီး နှစ်စီး ထောင်စားတဲ့ အုံနာ မဟုတ်ဘူး ...ကား စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်နှစ်စီးရှိတယ်၊ ကုမ္ပဏီပေါ့ ...သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီကား ပိုတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်...ဒါဖြင့် ...ခင်ဗျား ကိစ္စအရေးမကြီးရင် ကုမ္ပဏီတန်းသွားလိုက်မလား ဒီအချိန်ဆိုရင် မန်နေဂျာရောက်ပြီ..."

"ကျွန်တော့်ကိစ္စက ဆိုင်းလို့ ရပါတယ်..."

"ဒါဖြင့်သွားမယ်၊ တက္ကစီခကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ"

"ခင်ဗျား ...ငွေစကား တော်တော်ပြောတယ်..."

"ငွေစကား မပြောလို့ ၊ ရွှေစကား ပြောရမလား... လောကကြီးမှာ ရွှေနဲ့ ငွေပဲ ကြီးစိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး လား... အော်...ကျန်သေးတယ် တန်ဖိုးအကြီးဆုံးက စိန်၊ စိန် စကားတော့ မပြောနိုင်ဘူး ...သေသေချာချာတောင် မမြင်ဘူးလို့ တစ်ခါလောက်တော့ ဇယ်တောက်ဆော့ချင်စမ်းတယ်ဗျာ..."

ခုကျတော့လည်း ထိုးမယ်ကြိတ်မယ် ဖြစ်ခဲ့တာ သူတို့ နှစ်ယောက် မဟုတ်သလိုပဲလေ။

မေးရိုးက နည်းနည်းနာနေသည် ။ အမေကတော့ စိတ်ပူရှာသား။

"ဟယ် ...သား၊ မျက်နှာတစ်ဖက် ယောင်နေသလား..."တဲ့ ။

"သွားကိုက်လို့ အမေ၊ အံဆုံး ထွက်နေလား မသိဘူး"

"အံဆုံးကလည်း အစိတ်တောင်ရှိပြီ..."

"ဘယ်မှာ စုံသေးလို့ လဲအမေရ... အောက်နှစ်ချောင်းပဲ ထွက်သေးတယ် အပေါ်နှစ်ချောင်းမှ မထွက်သေးတာ..."

စင်စစ် နေထက် ရန်ဖြစ်လာတာ ဖြစ်၏။

နေထက်က ကားငှားစီးမိ၍ ရန်ဖြစ်လုနီးပါးမှ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားရသော ထွန်းလူတို့ ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ အလုပ်ရသည် ။ သူ့အတွက် ကားတစ်စီး ရ၏ ၊ စပေါ်တင်ရ၏။ ဒီစပေါ်လောက်ကို နေထက်အေးဆေးတင်နိုင်သည် ။ နေထက်တို့ မှာ က သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း။ အမေက ရိုးသား

အေးဆေးသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းပါးပါး နံ့၏။ ထုံ၏။ ကိုယ်ကချည်း သည်းခံပေးလိုစိတ်ရှိပြီး သူများ ပြောလျှင် ယုံ၏။ အမေ့ကို ညာချင်တိုင်း ညာလို့ ရသည် ။ နေထက် ဘာပြောပြော အမေယုံသည် ။

"အမေနော် အမေ... ဘာပြောပြော ယုံတတ်လွန်းလို့ ကို မညာရက်တာ..."

ကွယ်ရာမှာ အံ့ကြိတ်ပြောရင်း ရှေ့တင်ကျတော့ အမေ့ပါး ပိန်ဖြူဖြူလေးကို ဘယ်ညာစုံနမ်းရပါ၏။ တစ်လောကလုံးမှာ ချစ်စရာဆိုလို့ ဒီအမေတစ်ယောက်တည်း ရှိသည် ။ နေထက် ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး၊ စွာစွာ အမေ့ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ခဲ့ပါ။ နေထက်ကြောင့် အမေ မျက်ရည် မကျစေရပါ။ အမေ့အတွက် သားလိမ္မာ နေထက်သည် ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ ချဉ်ဖတ် ဖြစ်၏။ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတတ်သော လူစား။ ဒေါသက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ထွက်နေတတ်ပြီး၊ မျက်နှာ ကြောတင်းတင်း ဖူပုပ်ပုပ် မျက်နှာထားက အသားဖြူဖြူလေး သာမကယ်လျှင် ဘီလူးရုပ်နှင့် ယိုးမှားဖွယ်ပါ။

"တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ စားနေတယ်များ ထင်နေသလား မသိဘူး..."

ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်ယာဉ်မောင်းနှင့် မျှ အရောမဝင်သော နေထက်ကို ဘယ်သူကမျှ ကြည့်မရ။ နေထက်ကလည်း ကြည့်မရ။ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်လိုက်ခြင်းမှာ မေတ္တာမသက်ဝင်ဘဲ၊ ဒေါသ ဘယ်နေရာမှာ ထွက်ရမလဲတွေးတက်တာ နေထက်အကျင့်တည်း။ နေထက် မျက်နှာကြီး တစ်ခြမ်းလုံး ယောင်နေရတာ ကုမ္ပဏီမှာ ယာဉ်မောင်းချင်း ချင်း ရန်ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ အဲသည် နေ့က နေထက် သူ့ကားကို ရေဆေးခဲ့သည် ။ နေထက်တို့ ကုမ္ပဏီမှ ကားတွေက ကောင်းသည် ။ မပျက်မီက

ပြင်ဆင်ထားသည် မို့ နေ့တိုင်း အလုပ်ဖြစ်သည်။ ။ နည်းနည်းလေး ပျက်
မည်ကြံလျှင် ကားကောင်းနှင့် အစားထိုး လဲလှယ်ပေးတတ်သည် မို့
ကားဆွဲရသူအဖို့ မှာ ဟိုနားသည် နား ကားထိုးထိုးရပ်နေလို့ အလုပ်ပျက်
၊ နေ့တွက်မစီတာမျိုး ဘယ်တော့မျှ မဖြစ်ပါ။ အလုပ်ချိန်ကလည်း များ
သည်။ ။ အလုပ်ချိန် များများ ရပေမဲ့ အံ့နာခကျတော့ သူများ တန်းတူမို့
ကားဆွဲသူဘက်မှ ပိုကိုက်သည်။ ။ ကားကို မနက် (၆) နာရီထိုးလျှင် လာ
ထုတ်နိုင်သည်။ ။ ကားကို စစ်ဆေးပြီးယူသွား၊ ညနေ (၆) နာရီလာပြန်အ
ပ်လျှင် ကားကို ရေဆေးပြီးမှ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းအပ်နှံခဲ့ရသည်။ ။ ထိုကား
ကို ညဘက်တစ်ခေါက် မထွက်စေတော့ပါ။ ဆယ့်နှစ်နာရီလုံးလုံး လမ်း
ပေါ်မှာ ပြေးလွှားခဲ့ရသော ကားကို ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ ပေးအိပ်တာ ကု
မ္မဏီရဲ့ ထုံးစံပါ။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျလျှင် ကိုယ့်ကားကိုယ် လာပြန်
ထုတ်။ မနေ့ညနေက သေသေချာချာ ဆေးကြောခဲ့သော နေထက်ကား
က ဒီမနက် ကားယူဖို့ လာတော့ ညာဘက်ဘေး တစ်ခြမ်းပိန်နေတော့သ
ည်။ ။

"ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...."

ယာဉ်မောင်းတွေအားလုံး ကလာဝိုင်းကြည့်၏။

"ဒီကားကို ညက ဘယ်သူကိုင်လဲ..."

"ငါကိုင်တယ်..."

အုန်းကျော်က ရှေ့ထွက်လာသည်။ ။

"ဖုန်းနဲ့ အရေးပေါ် အော်ဒါဝင်တယ်...ဦးလေးက ငါနဲ့ ဒီကားကို လွှ
တ်တယ်...ဒါပဲ..."

ကားကုမ္ပဏီမို့ ဒီလို အရေးပေါ်ကိစ္စတွေကိုလည်း လက်ခံပါသည်။ ။

ဖုန်းဆက်ခေါ်လျှင် ခေါ်သည့် အချိန်မှ စ၍ နာရီမှတ်ကာ နာရီနှင့် ငှားလိုလည်း ရ၏။ ထိုအခါမှာ ညသိပ်ကားတွေထဲက တစ်စီးစီးနှင့် ကုမ္ပဏီမှာပဲ ညအိပ်သော လူပျိုယာဉ်မောင်းတွေကို နာရီပိုင်းနှင့် သူတို့ ကို မောင်းခပေးပြီး လွှတ်လေ့ရှိ၏။

"ဒီမှာ ပိန်နေတယ်..."

"ဟုတ်မှာ ပေါ့...ငါတော့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး..."

"ဟေ့ကောင် ...ငါထားခဲ့တာ အကောင်း..."

"ငါယူမောင်ကတည်းက ပိန်နေတာ၊ ကားကို စစ်ဆေးပြီးမှ ယူတာ... ဒီမှာ ဘေးကြီးတစ်ခြမ်း ပိန်နေပါလားလို့ တောင် ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ တစ်ချက်ထွက်သွားသေးတယ်...."

"ဘယ်သူကြားလဲ..."

"ည ဆယ့်နှစ်နာရီကြီး ငါတစ်ယောက်တည်းရှိတုန်း ပြောတော့ ငါပဲ ကြားတာပေါ့ကွ..."

"မင်း ...ဦးလေးကို ပြောသေးလား..."

"ပြောလို့ မရဘူး...ဦးလေးက ငါ့ကိုလာနှိုးပြောပြီး အပေါ်တက်အိပ်သွားပြီ..."

ဦးလေးဆိုတာ ဒီခြံတစ်ခြံလုံးကို နေ့ရောညပါ တာဝန်ယူရသော ဒီခြံထဲမှာ ပဲ နေသော မန်နေဂျာကြီး ဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေး၏ လူယုံလည်း ဖြစ်၏။

"သက်သေမရှိဘူးပေါ့.."

"သက်သေရှိရအောင် လူသတ်မှု ကျူးလွန်တာမှ မဟုတ်တာ..."

"ဟေ့ကောင်...ဒီကိစ္စ မင်းသူဌေးနဲ့ ရှင်း..."

"ဘာလို့ ရှင်းရမှာ လဲ...ငါ အပိန်ကြီးနဲ့ တက်မောင်းချသွားရတာ၊ ဦးလေးက ဒီကားနံပါတ်ပြောပြီး ဒီသော့ပေးလို့ ငါမောင်းသွားရတာ၊ ငါကြည်မြင်တိုင်ကိုသွားရတယ်၊ ဗိုက်ကြီးသည် ကို ဂျင်မခါနာပို့တယ် ပြီးတော့ ပြန်လာတယ် ဒါပဲ..."

"ဟေ့ကောင် ...ဒါကြီး ပိန်လာတာ ရှင်း..."

"အစကတည်းက အပိန်ကြီးလို့ ငါပြောနေတယ်..."

"အုန်း...ကျော်..."

နေထက် ရှေ့တိုးလိုက်၏။ အုန်းကျော်၏ ရှုပ်အင်္ကျီစကို ရှေ့မှ စုဆွဲကိုင်လိုက်သည် ။ မာန်စောင်မျက်နှာနှစ်ခုက ထိလုနီးပါး၊ အုန်းကျော်က သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲကိုင်ထားသည့် နေထက်လက်ကို ပုတ်ချ၏။ ပြုတ်မထွက်သည် မို့ နေထက်ဗိုက်ကို ခူးနှင့် စတိုက်သည် ။ နေထက်၏ လက်သီးပျံ၊ ဖနောင့်ပျံတွေက အုန်းကျော် တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ ဝဲသွား၏။ အုန်းကျော်ကလည်း ခေသူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူလည်း အပွဲပွဲနွဲ့လာသည့် သူ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးရင်း ကွင်းပြင်သို့ ရောက်လာသည် ။ ကားတွေ ကြားထဲမှာ ဆက်လက် ထိုးကြိတ်နေဖို့ မဖြစ်မှန်း အသိဉာဏ်တော့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ရှိသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဖျန်ဖြေသူမရှိ။ အားလုံးက ပွဲတစ်ခုကဲ့သို့ ကြည့်နေ၏။ ဆွဲမည့် သူမရှိ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် လက်ခုပ်တီးပေးချင်စိတ်တောင် ရှိကြဦးမည်။

"ဟေ့ ...ဟေ့ ...သူဌေး လာပြီ..."

ပွဲက တိခနဲ ရပ်လေ၏။

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ..."

သူဌေးကို ဆီးကြိုသော ဦးလေးမန်နေဂျာကြီးအော်သံ ထွက်လာသည်။ ။

"ဆော့နေတာပါဦးလေး.."

နေထက် နာနေသောပါးကို မပွတ်ဘဲ ရယ်၍ ပြောလိုက်၏။

"အညောင်းပြေ ဖိုက်တင်လေးဆော့တာ..."

ထပ်ပြောတော့ အုန်းကျော်ကလည်း ရယ်၍ နေထက်ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။ ။

"မင်းတို့ ကောင်တွေ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်၊ နာကျင်ကုန်တော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ..."

"နာပါဘူး..."

သူဌေးက ရန်ဖြစ်လျှင် အလုပ်ထုတ်မည်ဟု ပြောထားသည်။ ။ ဒီလုပ်ငန်းမှာ က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ယောက်ျားတွေချည်းမို့ ရန်ပွဲက တချိန်းချိန်းရှိတတ်၏။ ရန်ပွဲနှစ်ပွဲသုံးပွဲလောက် ဆက်ပြီး အလုပ်ထုတ်ပေးလိုက်တာနှင့် နောက်ထပ် ရန်ပွဲတွေ ငြိမ်းသွားကြတော့သည်။ ။ သူဌေးက နေထက်တို့ ပွဲကို သဘောပေါက်သော်လည်း ကိုယ်ဖြေရှင်းမပေးရလျှင် အေးတာပဲ သဘောနှင့် ထွက်သွားလေ၏။

"ဒီအပိန်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..."

"ဦးလေးကိုပြောပြီး မင်းတစ်ဝက် ငါတစ်ဝက်..."

အုန်းကျော်က ပိုထိသူမို့ သူဌေးကွယ်သည် နှင့် မျက်နှာကြောကြီး တင်းလာ၏။

"ဒီမှာ ..."

နေထက် ရှေ့တစ်လှမ်းတက်၏။

"ဦးလေးကိုပြောမယ်၊ နောက်ကို ဘယ်အော်ဒါပဲ ရရ ငါ့ကား မပေးပါနဲ့ လို့ ... ဒီတစ်ခါ ငါ့ဘာသာပြုပြီး ငါ့ဘာသာပဲ ပြင်လိုက်မယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ မဟုတ်တာ သေချာတယ်...အဲဒီအတွက် ..."

ရင်ညွန့်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်တာ၊ အုန်းကျော်အရှောင်မြန်ပေလို့ သာ တော်တော့သည် ။ ဒါတောင် အွတ်ခနဲ လည်ချောင်းသံ ထွက်ကာ ဖင်ထိုင်ရက် ကျသွားရသေးသည် ။ နေထက် နည်းနည်းကလေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့ကားဆီ သူသွားသည် ။

"လူပိန်းသတ်ပဲ...ပညာ မပါဘူး..."

အောင်ခိုင် ဝေဖန်ချက်ကြောင့် နေထက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။

"ပညာမလိုဘူး... မြန်ဖို့ နဲ့ လက်ယဉ်ဖို့ ပဲလိုတယ်... မြည်းချင်သေးလား... လူပိန်းသတ်ကလေး.."

"သူဌေးရှိနေလို့ မှတ်..."

စင်စစ် အောင်ခိုင်၊ နေထက်ကို မယှဉ်ရဲခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ နေထက်တို့ က မြန်၏။ လက်ယဉ်၏။ ရန်ပွဲဆိုတာကို အိမ်မှာ လက်မဆေးပဲ ထမင်း နှိုက်စားရသလောက် သဘောထားသည် ။ ကိုယ့်အသား နာလို့ လည်း သိပ်ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ချေ။ အသည်းမှာ အနာရှိနှင့် ပြီး ဖြစ်၏။ အသည်းက နာနေသည် ။ အချစ်အတွက်တော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။

"သူ့အဖေက မယားကြီးဆီ ပြန်သွားတာလို့ ပြောတာပဲ..."

မြို့မှာ နေစဉ်က အပြောခံခဲ့ရဖူးတာကို သတိရတိုင်း အကြိတ် ဖြစ်၏။ မည်းမည်းမြင်လျှင် ခြေထောက်နှင့် ကန်ချင်စိတ်က အဲ့သည် တုန်းကလည်း က စခဲ့သည် ။ လူတကာ တံတွေးခွက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် မို့

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသည် ရန်သူတည်း။

"အမေ ဟုတ်လား... သူတို့ ပြောတာ ဟုတ်လား..."

အမေ့ကို ခပ်ပြောင်ပြောင် မေးချဖူး၏။

"ပြောတတ်ဘူး၊ ဒီမြို့ကို ရောက်လာတော့ မိန်းမ မရှိဘူး...အမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ် ...နောက်ပြီး ...သူ့အမေ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ရန်တော့ မဖြစ်ဘူး..."

အမေ့ ဖြေသံက အေးစက်လွန်း၏။ အမေတို့ များ ညံ့ချက်ကထူး၏။ ကိုယ့်ကို ယောက်ျားက ပစ်သွားလို့ မှ ဘာကြောင့် အပစ်ခံရမှန် မသိ။

"သူ ...ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ ..."တဲ့ ။

အဲဒီလို မရှိတော့ဘူး ထင်လျှင်လည်း အိမ်သို့ ပြန်မရောက်ဘဲ ဖြစ်စဉ်ကာလက စုံစမ်းမေးမြန်းပါတော့လား၊ မြို့တက်ရင်းကားတိုက်သလား၊ ရထားကြိတ်သလား၊ သင်္ဘောမှောက်လား၊ သူများ ဓားနဲ့ ခုတ်လို့ ပဲသေသလား။ ဒါမျိုးတွေ လိုက်မစုံစမ်းခဲ့ပါ၊ စုံစမ်းရကောင်းမှန်းလည်း မသိ။

"အမေ ...နေ့တိုင်း ငိုခဲ့ရတာ ခြောက်လနီးပါး"တဲ့ ။

ကိုယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး သေသလား ရှင်သလားမသိ၊ ဘယ်လို ဘေးအန္တရာယ်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရရှာမှန်း မသိ။ ကိုယ့်ကို ပစ်သွားတာလား၊ နောက်မိန်းမယူတာလား၊ မယားကြီးဆီ ပြန်သွားတာလားမသိ။ ခရီးထွက်သွားရာမှ ပြန်မလာတော့သော ခင်ပွန်းသည် အတွက် ခြောက်လနီးပါး နေ့စဉ်ရက်ဆက် ငိုပေးလိုက်ရုံနှင့် အရာခပ်သိမ်းပြီးပြည့်စုံသွားပြီတဲ့ လား။

"သေတာဖြင့်လည်း သေတာ၊ နောက်မိန်းမယူလည်း ရှင်းရှင်း၊ မ

ယားကြီးဆီပြန်လည်း ပြတ်ပြတ် သားသား အဲဒီလိုသိအောင် အမောဖြစ်လို့ မလုပ်ခဲ့တာလဲ..."ဟု ။

ခုချိန်ကျမှ မေးမနေချင်တော့ပါ။ မမေးရက်တော့ပါ။ ဒီလို ခပ်နဲ့နဲ့ အမျိုးသမီး ဖြစ်နေလို့ လည်း အမေ့ကို အသနားပိုခဲ့ရပါသည် ။ အမေ့ကို ပိုချစ်ခဲ့ရပါသည် ။ အမေ့ဘဝမှာ မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ။ ခင်ပွန်းမရှိ ။ ဒီသားတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည် မို့ ဒီသားကမှ အမေ့ကို မချစ်လျှင် မညှာလျှင် ဒီအမေ့မှာ ဘယ်လောက် အဖြစ်ဆိုးရှာလေမလဲ။ အမေ့ကို ညှာစိတ်ကြောင့် တော်ရုံ ရန်ပွဲတွေ ပပျောက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။ အမေ့စိတ်ညစ်မှာ စိုးစိတ် ကြောင့် တချို့ တချို့တွေကို သည်းညည်းခံဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ နေထက် ဆန္ဒရင်းမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ သည်းခံ ဖို့ ဝေးစွာ ကိုယ်ကစလို့ ရန်ဖြစ်ချင်၏။ လောကကြီးကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သေလေသလား၊ ရှင်လေသလား မသိသော ဖခင်အပေါ် မကျေနပ်စိတ်တွေက တောင်နှယ် မြင့်မား၏။ ဒီစိတ်ကြောင့် ပင် တစ်လောကလုံးကို နာကျည်းသည် ။ မုန်းတီးသည် ။

လောကကြီးဟာ မနေပျော်ပါဘူး...ဆိုသော အစွဲအလမ်းသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ မြဲ၏။ မနေပျော်သော လောကကြီးမှာ အမေသာမရှိလျှင် နေမထူး သေမထူးတည်း။ အမေ့ သံယောဇဉ် တစ်ကြိုးတည်းနှင့် လူလုပ်နေရသော သားဆိုးတစ်ယောက်ဟာ သူများ တွေအတွက် ဂြိုဟ်ကောင်ပေမဲ့ အမေ့အတွက်တော့ သားလိမ္မာပဲ ဖြစ်ပေးချင်မိသည် ။

အုန်းကျော်နှင့် ရန်ဖြစ်စဉ်က ဒီပါးရိုးတစ်ဖက် အထိခံလိုက်ရ၍ ခုထိ နာနေရတာကို စိတ်ဆိုး၏။ သူများ ထိုးချက် အမိခံစရာလား၊ လွတ်အောင်မရှောင်နိုင်ဘူးလား၊ ငည့်။ တစ်ခါတရံကျ ကိုယ့်ဘာသာလည်း မုန်း

တီး စိတ်ဆိုးမိပါ၏။

(၂)

လမ်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကားသွားကားလာကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်။ ဒီကြားထဲ ဒီလမ်းက အနှေးယာဉ်သွားခွင့်ရှိသောလမ်းမို့ ဆိုက်ကားတွေကလည်း ဘဲလ်သံလေး တကလင်လင်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်။ ကုန်တင် လော်ရီကြီးတွေက တအိအိ၊ လမ်းလုံးပြည့်အောင် မောင်းနေသည် မို့ ကျော်တက်ဖို့ ဝေးစွ။ သူတို့ က လမ်းရဲ့ အလယ်ခေါင်တည့်တည့်ကမှ ရွေးသွားကသည် ။

"တောက် ...မှားပါတယ်..."

အင်းစိန်ဖက်သို့ ပါဆင်ဂျာရ၍ လိုက်လာမိတာကိုက အမှားထင်ပါရဲ့ ။ ဝင်လိုက်ရသော လမ်းကျဉ်းကလေးပေါင်း များစွာကို မွေနှောက်ပြီးမှ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သည် ။ ကားခဈေးဆစ်စဉ်က ဒီလောက် ရှာဖွေမွေနှောက်ဖို့ မပါ။

"အထဲ နည်းနည်းဝင်ရမယ်နော်..."တဲ့ ။

"လမ်းကောင်းလား..."

"ကောင်းမှ ကောင်း ..." ဆိုလို့ လိုက်တာခဲ့တာ။ ခရီးသည် တွေပုံစံက နယ်မှ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ ဖြစ်ပုံရသည် ။ လူအိုကြီးနှစ်ယောက်မို့လည်း စိတ်တိုမနေတော့ ပါဘူးဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆုံးမထားလိုက်သည် ။ သူတို့ ကောင်းမှ ကောင်းဆိုသော လမ်းက ရွံ့စေးချောချော။ လူ

သာဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်လို့ ဖြင့်ဘယ်လိုမှ ခြေကုတ်မိနိုင်ဖွယ် မရှိသော မြေစေးဝါထိန်ထိန်။ အဲဒီမြေချောချောက ညီညာနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်တောင်လောက်နက်မည့် ချိုင့်ခွက်ကြီးတွေထဲ မကြာခဏဝုန်းခနဲ ကျရတာကတစ်မျိုး။ ဘယ်သူက ရွှေဉာဏ်တော် ကွန့်မြူးပြီး စထွင်လိုက်မှန်း မသိသော လမ်းပေါ်မှ ဘုလုံးတွေက တစ်သွယ်။ ကတ္တရာလမ်းတွေလို့ ကောင်းပြီဟု စိတ်ချကာ ပျော်ပျော်လေးမောင်းမည် ဟု ကြံကာ ရှိသေးလမ်းမပေါ် အုန်းပင်တစ်ပင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထားသလို ယာဉ်မောင်းနှုန်းလျှော့ဖို့ ဖြေးဖို့ လုပ်ထားသော ဘုကြီးတွေက အလုံးလိုက် ပိတ်ဆီးနေတတ်တာ စိတ်အတိုဆုံးဖြစ်ရတော့သည် ။

အဲသည် အခက်အခဲမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးမှ လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာလို့ စိတ်ချမ်းသာမည် ကြံကာရှိသေး။

"ဒီလူတွေ ဘယ်ကို ဒီလောက်သွားနေကြတာလဲကွာ...ကျွတ်..."

လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်း လူသွားလမ်းပေါ်မှာ လည်း လူတွေသွားနေကြသည် ။ ကားလမ်းမပေါ်လည်း လျှံကျကာ ဆင်းလျှောက်နေကြသည် ။ လိုင်းကားတွေက ဆယ်လိုင်းလောက်များ ရှိမလားသိ။ ကားကြီးကားငယ်အရွယ်စုံ။ ဆိုက်စုံ။ ကန်တင်လော်ရီတွေ၊ ဆိုက်ကားတွေ၊ လူတွေနှင့် ဒီလမ်းလောက် ရှုပ်ယှက်ခတ်သည့် လမ်းမျိုး မြန်မာပြည်မှာ နောက်ထပ်တစ်လမ်း ရှိသေးရဲ့ လားဟု မေးချင်၏။

စိတ်ညစ်ရသည့် အထဲမှာ ရှေ့မှ ကားလည်း ပါသည် ။

ဒီလမ်းတော့ ရှင်းကောင်းရဲ့ ...ဟူ၍ အင်းစိန်လမ်းမပေါ်မှ ပါရမီလမ်းဘက်ချိုးကာ လှိုင်တက္ကသိုလ်နယ်မြေ ဘက်သို့ သွားသော၊ လိုင်းကားမပြေး၊ လူရှင်းကားရှင်း ဆိုက်ကားမရှိသော လမ်းကို ရွေးကွေ့လိုက်ကာမှ ရှေ့မှ ကားက တုံ့နှေးတုံ့နှေး။ ကျော်တက်ဖို့ လည်း လမ်းမပေး။

"တီ...တီ..."

ဟွန်းကို အရှည်ကြီးဆွဲ နှိပ်ပစ်လိုက်၏။

"တီ ...တီ...တီ...တီ...တီ..."

ချက်ဆင့်လည်း နှိပ်၏။ ဘယ်လိုနှိပ်လို့ မှ အသိအမှတ်မပြု။ လမ်းလုံးပြည့်မောင်းကာ မိုင်နှုန်းကလည်း တအိအိ။ ဒါမျိုးကို နေထက်အရမ်း စိတ်တို၏။

"မိန်းမမှ ဟုတ်ရဲ့ လားမသိဘူး..."

ကားမောင်းသော ယောက်ျားတိုင်းသည် ကားမောင်းသော မိန်းမတိုင်းကို အထင်သေးတတ်မြဲ ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး နှေးကွေးလေးလံ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေတာမြင်တိုင်း...

"မိန်းမမောင်းနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား..." ဟု သရောက်တတ်မြဲ။ ခုလည်း နေထက်က မချိုမချင်မဲ့၍ ကဲ့ရဲ့ လိုက်သည် ။ ကားကို မဖြစ်ဖြစ်သည့် နည်းနှင့် ကျော်တက်လိုက်သည် ။

"ကားမောင်းသင်အုံး...နော်၊ ဒီပုံစံနဲ့ ရန်ကုန်လမ်းတွေ တက်မောင်းလို့ မရသေးဘူး...ရွာပြန်ပြီး လှည်းမောင်း..."

"ထင်တဲ့ အတိုင်း မိန်းမပဲ..."ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောဖြစ်လိုက်သေးသည် ။ နောက်ကနေ ကြည့်ရစဉ်က ကားထဲမှာ လူအပြည့်နှင့် ခပ်မှောင်မှောင်မို့လို့ ယောက်ျားမိန်းမ မသဲကွဲပါ။ ကားချင်းကပ်၍ ကျော်တက် လိုက်မှ တကယ်ပဲ မိန်းမမောင်းနေတာမှန်း သိလိုက်ရ၏။ မိန်းမမှန်းသာ စောစောကသိခဲ့လျှင်...

"ရွာပြန်ပြီး လှည်းမောင်း..." ဆိုသည် အထိ ခပ်ရိရိစကားလုံးကို သုံးဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်က ယောက်ျားမို့ ယောက်ျားပီသလိုစိတ် ရှိ၏။

မိန်းမသားတွေကို ခပ်ရိရိ ထေ့ငေါ့စကားများ မပြောချင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ စိတ်သွားတိုင်း ပါးစပ်ပါတတ်သူမို့ ပြောပြီးသားကြီး ဖြစ်သွားသော စကားလုံးများကို လေထဲမှာ လိုက်ဖမ်းပြီး ပြန်မျိုလို့ မရနိုင်တော့ပါ။

"တိတိတိ..."

ပြောပြီး ရှေ့မှ ခပ်မှန်မှန်ပဲ မောင်းလာခဲ့စဉ် နောက်ကားက ဟွန်းသံပေး၍ လိုက်လာသည် ။ မချိုမချည်ပြီးကာ ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်ပေးလိုက်သည် ။ ပြီးရင်း ကိုယ့်အပြုံး ကိုယ်သဘောကျကာ ထပ်ပြီးရသေးသည် ။ ရန်စောင်ပြီးမှ အလွန်အမင်း ခင်တွယ်သွားရသော သူငယ်ချင်းထွန်းလူက ...

"မင်းရဲ့ မချိုမချည် မဲ့ရယ် မချိုမချည် ပြီးရယ်...သိပ်မိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ...အဲဒါရိုက်ပေါက်ကွ၊ အဲဒီလို ပြီးခံမဲ့ခံရတဲ့ လူဟာ မင်းကို မရိုက်ရဲရင်တောင် အနည်းဆုံး ထို့ခနဲထွေးချင်မယ်... မိုက်တယ်..."ဟု ချီးကျူးတာလား၊ ကဲ့ရဲ့ တာလား၊ အားကျတာလား၊ စက်ဆုပ်တာလား မသိသော စကားကို ဆိုဖူးသည် ။ သူ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပဲပြောပြော၊ အဲဒီလို အပြောခံရတာ နေထက်ကြိုက်သည် ။ "မျက်နှာမြင်ရိုက်ချင်ပါစေ" ဆိုသော ဆုဆိုတာ လူတိုင်းပြည့်စုံနိုင် တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နေထက်တို့ ကလည်း ဒီဆုနှင့် ပြည့်စုံနေ တာကိုပဲ ဂုဏ်တစ်ခုလုပ်နေတာလေ။ ဒီလိုမဲ့တတ် ပြီးတတ် အောင် မခံချင်စိတ်။ နာကျည်းစိတ်တွေနှင့် ရင်း၍ လူ့လောက တံတွေးခွက်မှာ တစ်ဘဝလုံး ရင်းနှီးပေးဆပ်ခဲ့ရသည် လေ။

နောက်ကားက နောက်နားမှာ ကပ်၍ ရပ်လျက် မိန်းမအုပ်စု ဆင်းလာသည် ။ စုစုပေါင်း ငါးယောက်တိတိ။ အားပါးပါးဟု နေထက်အော်လိုက်ချင်၏။ ငါးယောက်သားဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လှထားလိုက်ကြတာမှ စက်စက်ကလေး များ တောင် ယိုရှာ၏။ အသား

လေးတွေက မူလကပဲဖွေးကလား၊ မိတ်ကပ်ကပဲ ကူညီထားသလား မဆိုနိုင်။ ခုခေတ်ကြော်ငြာတွေထဲမှာ ရက်သတ္တခြောက်ပတ်တိတိ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် လိမ်းရုံနှင့် အသားဖြူစေရမည်ဆိုတာ ကတစ်မျိုး၊ ထိုမိတ်ကပ်ကို လိမ်းထားလျှင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ အသားကို ပိုင်ဆိုင်နေလိမ့်မည်ဆိုသော ကြော်ငြာကတစ်မျိုး တွေဖူးမြင်ဖူးရှိသည် မို့ ပင်ကိုယ်ဖြူလား၊ မိတ်ကပ်ဖြူလား၊ ဆေးဖြူတွေလားတော့ မသိပါ။ အသားရောင်တွေက ဝင်းပ၍ လှနေကြလေတော့သည် ။

"ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ ...ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးနဲ့ မိန်းမနဲ့ ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်ရဲတဲ့ ရှင်သတ္တိကို ချီးကျူးပါရဲ့ ..."

"အော် ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...."

"ကြည့်စမ်း ...မိန်းမလို မိန်းမရ ..."

"ယောက်ျားဝီသတာပါဟယ်၊ မိန်းမလို မိန်းမရလို့ မပြောပါနဲ့ ... စိတ်ပုပ်ရှိခြင်းဟာ ယောက်ျားဝီသခြင်း တစ်မျိုးပါ..."

"ကားကို ရှင် မမွေးခင်ကတည်းက မောင်းလာတာ သိလား၊ မောင်းတတ်တယ်...ယာဉ်စည်းကမ်းနဲ့ အညီ ကီလို လျှော့မောင်းတာ..."

"ရှင်လို လမ်းပေါ်မြန်မြန်ပြေးနိုင်မှ နေ့တွက်စီမယ့် တက္ကစီမဟုတ်တော့ ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်းတယ်..."

နေထက် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည် ။

စောစောတုန်းက စိတ်တိုသည် ။ နောက်တော့စိတ်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်သည် ။ မိန်းမတွေနှင့် ရန်မဖြစ်ချင်ပါ။ မိန်းမတွေနှင့် ရန်ဖြစ်ရတာကိုယ်အရှုံးချည်း။ စကားနိုင်လှ၍ ပြောပြန်လျှင် မိန်းမလို မိန်းမရ ဖြစ်ဦးမည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးမိ၍ ထိုမိန်းမ ဗိုင်းဗိုင်းလဲ

လျှင်လည်း ကိုယ်ပဲရှက်ရမည်။

"တောက်..."

ဒေါသသံကကျယ်၏။ ရန်မဖြစ်ချင်လို့ စိတ်ဖြေလိုက်ကာမှ ရန်လာ
တွေ့ကြတော့ နေထက်ဆိုတာ သိပ်ပြီး သည်းခံစိတ်ရှည်တတ်တဲ့ ကော
င်မှ မဟုတ်တာ။

"ခင်ဗျားတို့ ရန်လာဖြစ်တာလား.."

"ဟုတ်တယ်..."

"သတ်ပုတ်ချင်စိတ်ရောရှိသေးလား..."

နေထက် လက်သီးပြင်လိုက်၏။

"ထစ်ခနဲဆို ထိုးမယ်ကြိတ်မယ်လုပ်တာ လူရမ်းကား၊ လူမိုက်..."

"ခင်ဗျားတို့ နှုတ်သီးတွေကို သိမ်းရင်ကောင်းမယ်..."

"ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း ရိုင်းလိုက်တာ..."

"ခင်ဗျားတို့ ဗျာ ကားကိုမမောင်းတတ်ရင်လဲ မောင်းမနေနဲ့ ၊ ယော
ကျားတစ်ယောက်ကိုလည်း ခုလို လာပြီး ရန်မစနဲ့ ၊ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကိုလည်း ခုလို လာပြီး ရန်မစနဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ က လွန် လာပြီ...
ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ဖြစ်နေလို့ ကံကောင်းတယ်မှတ်... ဒီမှာ လူသတ်ချင်
နေပြီ..."

"ထောင်ထဲဝင်ချင်စိတ်တွေ ပြင်းထန်နေရင်လည်း သတ်ပေါ့..."

"ခင်ဗျား...ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဒေါသကို မဆွနဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့
က နှုတ်သီးနဲ့ အနိုင်ယူနေတာ ဒီက လက်ပါသွားရင် မိန်းမငါးယောက်
ပူးပြီး အသက်ထွက်သွားမယ်..."

"နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးနဲ့ ယောက်ျားပီသလိုက်တာ..."

"တော်ဗျာ...မိန်းမလို မိန်းမရဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဒေါသကိုထိန်းနေတာ..."

"မိန်းမလို မိန်းမရဆိုရင် ...ရှင် သိပ်အဆင့်အတန်း မြင့်သွားမယ်... မိန်းမတွေ နှုတ်ဖျားကထွက်တဲ့ စကား ဆိုတာ တစ်ခွန်းကို တစ်သန်းတန်တယ်..."

"တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး..."

နေထက်က လက်ခါပြလိုက်သည် ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရန်ပိုင်း တွေ့နေကြသူတွေနှင့် စကားဆက်မပြောချင်တော့ပါ။ စိတ်ကလည်း ဆိုးနေသည် ။ ဒေါသကလည်း မပြေသေး၊ ရှေ့မှ ရန်သူကို လည်ပင်းညှစ်သတ်လို့ လည်း မရ။ ဒေါသကြောင့် ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းတော့ အင်းလျားရေပြင်ကြီးကိုမြင်၏။ လှိုင်တက္ကသိုလ်၏ ဂိတ်ပေါက်ဝနားမှာ အင်းလျားရေပြင်ကြီး။

"မိန်းမငါးယောက်လောက်များ တော့ လည်ပင်းတွေ ညှစ်ပြီး အင်းလျားကန်ထဲ တစ်ယောက်စီ ပစ်ချနိုင်တယ်၊ ညှာရင် ညှာတာကို သဘောပေါက်..."

အံ့ကြိတ်၍ ပြောပြီး ထွက်ခဲ့တော့ မိန်းမတွေ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်၍ ကျန်ရစ်လေ၏။ ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်တက်မောင်းလာရင်း တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာ အလုပ်ကို စိတ်ကုန်လာသည် ။ လူမျိုး တစ်ရာ့တစ်ပါးဟု ကြားဖူးသည် ။ တကယ်တမ်းမှာ တစ်ထောင့်တစ်ရာလောက်များ ရှိမလား မသိပါ။ ဒီအလုပ်က နေ့ရှိသရွေ့ လူပေါင်းစုံနှင့် ဆက်ဆံနေရသည် ။ ကိုယ်နှင့် မပတ်သက်ပေမဲ့ ကိုယ့်ကားပေါ် ပါလာသည့် လူတွေအချင်းချင်း ပြောစကားကို နားထောင်ပြီးတော့လည်း ကြားထဲက ဝင်ဒေါသထွက်ရတာတွေ ရှိသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်က ဒေါသကြီးသမားထင်ပါရဲ့ ။

"ဦးဝင်းလွင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ..."

"ကျွန်တော်ပါပဲ ထိုင်ပါ..."

ရှေ့နေဆိုတော့ အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးလားထင်ထား၏။ ခုတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိဦးမည်။ ရှိလှ သုံးဆယ်ကျော်မို့ ကိုယ့်ထက်တော့ ကြီးသည် ပေါ့လေ။

"ကျွန်တော် ...နေထက်ပါ..."

"အော်...ဟုတ်ကဲ့..."

"ဒေါ်ခင်ခင်ညိုရဲ့ သားပါ..."

အဖေ့နာမည် "ဦးခင်မောင်ရင်" ဟု သိထားရပါသည် ။

"ခင်မောင်ရင်လေ...ဗိုလ်အောင်ဒင်မင်းသားပေါ့၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်စပြုတုန်းက အမေတို့ က မမိပါဘူး၊ အဲဒီဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ရင်ကိုလည်း ဘယ်မိလိုက်မလဲ... နောက်ပိုင်းမှာ ခဏခဏပြန်ပြန်လို့ ကြည့်ရတာ ...မင်းအဖေက နာမည်တင် ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်လိုက်နဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရုပ်ပါတူတာ အသံလည်း တူတယ်...ချိုချိုနွဲ့နွဲ့..."

"သီချင်းများ ဆိုလိုက်ပလားဆိုရင် အဲဒီ ဇာတ်လိုက်ခင်မောင်ရင် အသံမျိုးထွက်တော့ အသံပါတူတယ် ပြောလို့ တည်း ရတယ်..."

အဖေ့အကြောင်းများ ဆို အမေက တဖွဲ့တနွဲ့တခမ်းတနား မြိန်ရေယှက်ရေကို ပြောရှာ၏။ အမေက အမေ့ကို သိပ်ချင်ပုံရသည် ။ ဒီလောက်ချစ်သည့် လူ ခရီးထွက်ရာမှ အိမ်ပြန်မလာတော့တာကျတော့ လိုက်စုံ

စမ်းရကောင်းမှန်းမသိ။ အမေရိုးပုံကလည်း လွန်လွန်း၏။

"သေပြီမှတ်တာ ..."တဲ့ ။

တကယ်ပဲ သေပြီအမှတ်နှင့် မျက်ရည်မစဲနိုင် ရှိခဲ့ပါသည် ။ ရက်လည်ဆွမ်းတွေ ဘာတွေတောင် သွတ်လိုက်သေးသည် ။ နေထက်က ကိုယ်မမှတ်မိလိုက်သော ကိုယ်လူမှန်း သူမှန်းသိစိတ်နှင့် တူတူမနေဘူးသိလိုက်ရသော အဖေ့နာမည်ကို ပြောမနေတော့ပါ။

"ခင်ဗျားတို့ သားအမိရန်ကုန်ပြောင်းလာကြပြီလား..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"လိပ်စာရေးခဲ့ပါ..."

စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပေး၍ နေထက်က သူ့နေရပ်လိပ်စာကို ရေးပေးလိုက်သည် ။

"စမ်းချောင်းထဲမှာ ပေါ့..."

"ဟုတ်ပါတယ်..."

"ထောက်ပံ့ငွေကို ခင်ဗျား လစဉ်လာထုတ်မလား၊ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ပို့ပေးရမလား..."

နေထက် မျက်နှာကြီး ဖြင်းခနဲ ပူသွားရသည် ။ ဒေါသက ထွက်ချင်လွန်းလို့ တံခါးဝနားမှာ ရှိနေပါသည် ဟု ပြောရမလောက် စိတ်တိုတတ်သူမို့ ဘယ်လောက် သေးဖွဲ့သော ကိစ္စမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါသက အရင်ဆုံး ထွက်လေ၏။

"ကျုပ် ...သူတောင်းစား မဟုတ်ဘူး ..."

ဒေါသသံကြောင့် ရှေ့နေတောင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ ကိုယ့်စ

ကားမှာ အမှား မပါဘူးဟု ထင်တာ ပါပဲ။ ဒေါ်ခင်ခင်ညို၊ သားနေထက် ညိုတို့ သားအမိကို ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ အမည်မဖော်လိုသော သူဌေးကြီး တစ်ဦးက ထောက်ပံ့နေသည် ။ ထောက်ပံ့မှုအကျိုးဆောင်အဖြစ် ရှေ့နေ ဦးဝင်းလွင်ကို ငှားရမ်း၏။ ဦးဝင်းလွင်ခမျာ သူအကျိုးဆောင် ပေးရ သော သူဌေးကြီးကို တစ်ခါမှ တောင် မမြင်ဘူးရှာ။ သူဌေးကြီး၏ ကိုယ် စားလှယ်နှင့် သာ ဆက်ဆံရ၏။ နာမည် နေရပ်နှင့် အလုပ်အကိုင်တို့ ကို တော့ သိပါသည် ။

"ကျွန်တော် သူဌေးက အလုပ်များ လို့ ကျွန်တော်နဲ့ တင် ပြီးပါတယ် ..." ဟု သူဌေးကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူ ဦးသိန်းလှက ပြော၏။

"ဒေါ်ခင်ညို၊ သား နေထက်ညို တို့ ကို ထောက်ပံ့ချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန် တော့်သူဌေးက နာမည်လည်း မထုတ်ဖော်ချင်ဘူး၊ အလုပ်အပ်တာက တော့ ကျွန်တော့် သူဌေးပါပဲ...ဒါပေမဲ့ ...ကျွန်တော်ပဲ လာတွေ့ပါမယ်... "တဲ့ ။

ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်တာ ခြောက်လတောင် မပြည့်သေးပါ။ ဒီအ ရင်က ဒေါ်ခင်ခင်ညို သားအမိကို ထောက်ပံ့သလား၊ မထောက်ပံ့ဘူး လားမသိ။ ဦးဝင်းလွင်ဆီကို အမှုရောက်လာတာကတော့ ငါးလကျော်ပဲ ရှိသေး၏။ ပထမဆုံး တစ်ခေါက်မှာ ဦးဝင်းလွင်ကိုယ်တိုင်ဒေါ်ခင်ခင်ညို ရှိရာ မြို့သို့ ငွေသွားပို့ခဲ့သည် ။ ပို့ရသည့် ငွေက နည်းနည်း နောနော မ ဟုတ်ပါ။ သုံးသိန်းတိတိ၊ ငွေများ သည် မို့လည်း ကိုယ်တိုင် သွားပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒီအမှုတွဲကို ပထမဆုံး ကိုင်တွယ်ရတာမို့လည်း ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"အရင်တုန်းက စာတိုက်ကလာတယ်...."

ငွေလက်ခံယူသူ အမျိုးသမီးကြီးက တော်တော်ရိုးသားရှာပုံရသည် ။

ရိုးလွန်းတော့ "အ" အလွန်းတော့ နံ၊ နံလွန်းတော့ဖျင်း ဆိုတာမျိုးနှင့် တူ
၏။

"အော်...ကြာပြီလား..."

"ကြာဆို ...သားတစ်သက်နီးပါးပဲလေ၊ စာတိုက်က လာတာများ ပါ
တယ်...လူကိုယ်တိုင် လာပေးတာ တော့နှစ်ခါလား သုံးခါလား ရှိသေး
တယ်..."

"လစဉ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ... ကြုံရင်ကြုံသလို ပို့မယ်တဲ့ ..."

"ဟုတ်တယ် ...ကြုံသလိုပို့တာ ...တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း အများကြီးပို့
ထားလိုက်ရင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ကြာမှ တစ်ခါလာပို့ရင်ပို့တာ..."

"အော်..."

အရင်တုန်းက ဘယ်လိုထောက်ပံ့ခဲ့သည် မသိပါ။ ဒီအမျိုးသမီးကြီး
က လူတွေ့တာနှင့် ရိုက်မစစ်ရဘဲ ဇာတ်စုံခင်းတော့သည် ။

"ဘယ်သူက ပို့တာလဲဟင်..."

ဪ ...ငွေတွေက ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ရနေသည် ။ သူ့ကို ဘယ်သူပို့နေ
မှန်းတောင် မသိရှာပါကလား။

"ကျွန်မ စိတ်ထင်တော့ ကျွန်မယောက်ျား အသက်ရှင်နေသေးတယ်
ထင်တာပဲ..."

ဦးဝင်းလွင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပါ။

"ဘယ်သူကပို့ခိုင်းနေတာလဲ..."မေးလျှင်တောင် ဖြေရခက်သည် ။
သူဌေးက သူ့နာမည် မပေါ်လွင်စေချင် ပါတဲ့ ။ ကိုယ်က အကျိုးဆောင် ဥ
ပဒေသမားမို့ တရားဝင်အောင် အကျိုးဆောင်ပေးရတာပဲ ရှိသည် ။ ငွေ

ပို့သူသည် ဒေါ်ခင်ခင်ညိုနှင့် ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲဆိုတာ ကာယကံ ရှင်ဖွင့်မပြောဘဲ ကိုယ့်မှာ မေးပိုင်ခွင့်မရှိပါ။ အမျိုးသမီးကြီး က မမေးရှာလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ။ နောက်ထပ် သုံးလလောက် ကြာတော့ နောက်ထပ် လေးသိန်း သွားထပ်ပို့ရသည် ။ တော်တော့်ကို စားလောက်သောက် လောက် ပို့နေတာပဲ ဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါမှာ ငွေပိုများ ပေမဲ့ ဒုတိယအခေါက်မို့ ဦးဝင်းလွင်က မိမိလက်ထောက်ကိုပဲ လွှတ်လိုက်သည် ။

"သူတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းတော့မလို့ တဲ့ ...သူ့သား နေထက်ညိုဆိုတာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်..."

"ဒါဆို ...တို့ က ဦးသိန်းလှကို ပြောရမယ်၊ သူတို့ က ရန်ကုန်ဘယ် လိပ်စာကို ပြောင်းမှာ တဲ့ လဲ..."

"တိုက်ခန်းဝယ်မှာ တဲ့ ...မဝယ်ရသေးဘူး ဘယ်မှာ ဝယ်ဖြစ်မယ်မှန်း မသိသေးလို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် သူတို့ က ဆက်သွယ် မယ်တဲ့ ...ကျွန်တော့်လိပ်စာကို တောင်းတယ်..."

"ဪ ...သားဖြစ်သူက လည်လည်ဝယ်ဝယ်ထင်တယ်..."

"မန္တလေးတက္ကသိုလ် သွားတက်တယ်လို့ သူ့အမေက ဝင်ပြောတာပဲ၊ ဘွဲ့ရပြီလား မရသေးဘူးလားတော့ မသိဘူး... ပုံစံကတော့ ခပ်ထက်ထက်ပဲ နည်းနည်း ပါးပါးလည်း မိုက်ရိုင်းမယ့်ပုံ ရတယ်ဆရာ ... စကားပြောတာ မခြေငံဘူး၊ ရုပ်ကတော့ ရုပ်ချော..."

"အမေက အလိုလိုက်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့ ..."

"ဘယ်သူက ပို့နေတာလဲလို့ သူကမေးတယ်...ကျွန်တော်က ပြောခွင့် မရှိလို့ မပြောပါရစေနဲ့ ဆိုတာ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရဘူး... သူတို့ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မဟုတ်ဘူး နော်...ပြေလည်တယ်...သားဆိုတဲ့ လူ မန္တ

လေးတက္ကသိုလ် သွားတက်တော့လည်း ဘော်ဒါနေရမှာ သူတို့ တတ်နိုင် တယ်..."

"သူတို့ နေတဲ့ အိမ်ကလေးအပြင်မြို့လယ်မှာ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံး ရှိသေးတယ်တဲ့ မြို့က ဆရာဝန်လင်မယားနေဖို့ နဲ့ ဆေးခန်းဖွင့် ဖို့ ငှားထားတဲ့ စီးပွားရေးရှိတယ်...ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်က ဒေါ်ခင်ခင် ညှို့ ထွက်တုန်းက သူများ ညာတိုင်း ခံရလို့ ...

"ကြွေးတွေဆုံးပြီး ရုံးလွန်းလို့ ခုတော့ ဆိုင်ခန်းငှားထားတော့မှ ပဲ ဆိုင် ငှားခလေး အသားတင်ရသေးတယ်တဲ့ ..."

"ခင်ဗျားက တော်တော်သိသားပဲ..."

"သူသားက ကြည့်ပေါင်းရမယ့် ပုံပဲ မလွယ်ဘူး ..."

ငါးလကျော်အတွင်း နှစ်ခေါက်သွားပို့ရပြီးသည့် နောက်မှာ ယခု ဒေါ် ခင်ခင်ညှို့သားဆိုပြီး ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

"ဒီလိုပါ ကိုနေထက်ညှို့...."

ကိုယ့်ထက် တော်တော်ငယ်မှန်း သိပေမဲ့ ဦးဝင်းလွင်က လေးလေး စားစားပဲ ဆက်ဆံပါ၏။

"ဒေါ်ခင်ခင်ညှို့ကို ထောက်ပံ့နေတဲ့ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ကမှာ ထား လို့ ပါ ...အရင်တုန်းက တစ်မြို့စီဆိုတော့ သုံးလေးလမှ တစ်ခါ၊ တစ်နှစ် မှ တစ်ခါ ဆိုသလို လုံးခနဲ ခဲခနဲ ပို့ခဲ့ပါတယ်တဲ့ ...ခု ရန်ကုန်ကို ရောက် လာပြီဆိုတော့ နီးစပ်နေပါပြီတဲ့ ...တစ်လကို တစ်ခါထုတ်ပေးချင်တယ် တဲ့ ...ကိုနေထက်ညှို့လာထုတ်နိုင်ရင်လည်း ထုတ်ပါ။ ဒါမှ မဟုတ် မ အားမလပ်လို့ မလာနိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ကပဲ အိမ်တိုင်ရာ ရောက် ပို့ပေးရမှာ ပါ... အဲဒီအတွက် မေးမြန်းတာပါ

ကျွန်တော်စကားပြောတာ ဆန္ဒစောပြီး တစ်ဖက်သားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိ ခိုက်သွားမယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ..."

"အင်း ...ရှေ့နေဆိုတာ ကျောက်ဆင်းတုကို ခေါင်းညိတ်အောင် ပြောနိုင်တဲ့ လူမျိုးလို့ ပြောကြတာ ယုံလိုက်ပြီ"

ဦးဝင်းလွင်က အသံမထွက်စေဘဲ ရယ်လိုက်၏။

"ခင်ဗျားက ဦးဝင်းလွင်နော်..."

"ဟုတ်ပါတယ်..."

စောစောကလည်း ဦးဝင်းလွင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ တကယ်ဆို အစ်ကိုဖြင့် အစ်ကို၊ ဦးလေးပဲခေါ်ပါဦး ခင်ဗျားလုံးရိုက်၍ မပြောသင့်ဘူးထင်သည် ။ အပြောအဆိုက ရိုင်းပါတိ။ သို့ပေမဲ့ ရှိစေတော့။ အများ နှင့် ဆက်ဆံရသူမို့ စကားပြောရိုင်းသူတွေကို တွေ့ဖူးရပါသည် ။ ရင်ထဲ စိတ်ထဲက တကယ်မရိုင်းစိုင်းပေမဲ့ နှုတ်ဖျားက ရိုင်းနေသူတွေရှိ၏။

"ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောလေ ဒီလို မပြောရဘူး၊ ဒီလိုပြောရင် ရိုင်းတာပေါ့..."ဟူ၍ ဆုံးမသွန်သွင်ခြင်း မခံခဲ့ရသူတွေ ဖြစ်နိုင်၏။ သားသမီး မကောင်း မိဘခေါင်းဆိုသလို ပြောရလျှင်တော့ သူတို့ မိဘတွေ မဆုံးမခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။

"သူတို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ လည်း ရှာရ ဖွေရသေးတယ်လေ၊ လေချိုသွေးပြီး ပြောမနေနိုင်တော့ဘူး လျစ်လျူရှုတန်လည်း ရှိ၊ စိတ်တိုလာတော့လည်း ဒေါက်ခနဲ ခေါက်လိုက်သည် ..."

အဲသည် လို မိဘမျိုးတွေရှိသည် ။ ငွေရေးကြေးရေးစီးပွားရေး မပြေလည်ရှာဘဲ ကြွက်များ လို လိုက်လံ၍ အစာရှာရသူတွေမှာ သားသမီးဆုံး

မဖို့ အချိန်မရှိကြရှာပါ။

"မုန့်ဖိုးဆိုးလည်း အလျှံပယ်...ကျူရှင်ဆို အိမ်မှာ ပဲ ဝိုင်း ...ဘာအဆန်းပေါ်မလဲ ဝယ်ပေး.. ကားတောင်ပရာဒိုမှ ဆို ပရာဒိုချက်ချင်း၊ ဘာမှလိုလေသေး မရှိအောင်ထားပါတယ်..."

အဲသည် လိုမိဘတွေက သားသမီးဖြစ်ချစ်ခြင်းဆိုတာ "ငွေနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ပံ့ပိုးခြင်း" ဟု ပဲ မြင်ကာ ငွေကိုပုံအော့၍ အကုန်ခံကြသည် ။ အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်လေး တစ်ပုဒ်နှင့် သားသမီးအတုခိုး နည်းယူဖွယ်လေးတွေ ဖန်တီးဖို့ ကျတော့ စိတ်မရှည်တတ်ပါ။

"မွေးကတည်းက နို့မှုန့်နဲ့ ကြီးလာရတာ ...အမေ့မှ မဝင်ဘဲ လူစိတ်မရှိဘဲ နွားစိတ်ပေါက်နေတာ..."

ကိုယ်တိုင်ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော မိဘမျိုးက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ပြောချတော့ သားသမီးခမျာလည်း နေ့တူဝ သူကြားနာနေရသော ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြမ်း စကားလုံးပဲ ပြောတတ်ရှာတော့မည်။ တချို့ကျတော့ မိဘကိုယ်တိုင်က အကြားအမြင် ဗဟု သုတမရှိ၊ ဆုံးမချင်လို့ တောင်မှ ဘယ်လိုဆုံးမရမှန်းမသိ မဆုံးမတတ်၊ ကိုယ့်သားသမီး မိုက်နေလို့ မှ မိုက်နေမှန်းမသိ။ ရိုင်းနေလို့ မှ ရိုင်းနေမှန်းမသိ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားမှာ ခေါင်းပေါက်နေလို့ သာ လူဟု သတ်မှတ်ရသည် ။ လူနှင့် တူသော ထူးခြားအသိဉာဏ် ဆိုလို့ နတ္ထိ...ဆိုသော လူစားမျိုးကလည်း ရှိပါသေးသည် ။

လူအများ နှင့် ဆက်ဆံရသူကတော့ ကြုံဖူးတွေ့ဖူးပေါင်း များ လှပြီမို့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေခဲ့ပါသည် ။

"ကျွန်တော်တို့ သားအမိကို ဘယ်သူမှန်းမသိ ထောက်ပံ့ငွေ ပို့နေတာ

အမေကတော့ ပျော်တယ်... ကျွန်တော်က သိပ်ကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး .
."

ဪ...လောကမှာ ငွေတွေ တနင့်တပိုး ရိုးရိုးသားသား လက်ခံရရှိ
နေတာကို မကျေနပ်သူရယ်လို့ လည်း ရှိသေး။

"ကျွန်တော် ယောက်ျားပဲ... ခြေကျိုးလက်မဲ့လည်း မဟုတ်...
ကိုယ့်ပါးစပ်ပေါက် ကိုယ်ရှာစားနိုင်တယ် အမေလည်း ကျွေးနိုင်တယ် မ
ဆိုင်တဲ့ လူက သနားသဖြင့် ပေးစာကမ်းစာဆိုရင် မယူချင်ဘူး...ရသင့်ရ
ထိုက်လို့ ရရမယ့် ပိုက်ဆံဆိုလည်း ဒီလို နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်း တ
တိတိ လုပ်နေတာ စိတ်မရှည်ဘူး..."

"တစ်ချီတည်း အကုန်လုံးရပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ရထိုက်တယ်ထင်ရင်
တစ်ခါတည်း အကုန်ပေးပါ ... မရထိုက်ဘူးဆိုရင်လဲ သူတောင်းစားခွ
က်ထဲ အလှူထည့်သလို လာလုပ်မနေပါနဲ့ လို့ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ရှင်ကို
ပြောပေးပါ..."

ဦးဝင်းလွင် တော်တော်လေး စိတ်ညစ်စွာ စိတ်ရှည်ပေးနေရတော့သ
ည် ။

"ရထိုက်တာလား မရထိုက်ဘူးလားဆိုတဲ့ ပြဿနာကိုလည်း သူများ
ဆုံးဖြတ်တာနဲ့ ကျေနပ် လက်ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး ...ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စုံစ
မ်းပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မှာ ...မရထိုက်ဘူး ထင်ရင် ဒီက ရှေ့လျှောက် တစ်ပြား
မှ မယူဘူး...ရထိုက်တယ်ထင်ရင် ဘယ်သူ့ခေါင်းကိုပဲ ဖြတ်ရဖြတ်ရ ရ
အောင်ယူပြီးမှ ထောင်ထဲပြုံးပြုံးလေးဝင်သွားမယ်..."

"ကြောက်နေရပါလား.."ဟု ရင်းနှီးလျှင်နောက်ချင်၏။ မျက်စိရှေ့မှ
ထိုင်နေသော ကိုယ့်ထက်ငယ်သည့် လူငယ်လေးကို ဦးဝင်းလွင် မနှစ်သ
က်သည့် ကြားက ကြိုက်မိလေ၏။ သူ့မှာ "ယောက်ျားမာန" တွေ အပြည့်

ရှိနေသည်။ "ယောက်ျားသတ္တိ"တွေ အပြည့်ရှိနေသည်။ ဒါကို ဦးဝင်းလွင် သဘောကျခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ အဲသည် အဖိုးတန်မာနနှင့် သတ္တိတွေကို နေရာလွဲမှားစွာ သုံးမိမှာ အလွန်စိုးရိမ်ဖွယ် ရှိတော့သည်။

"ကျုပ်တို့ ကို ပိုက်ဆံပေးနေတဲ့ လူရဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ပြောနိုင်သလောက် ပြောပြစေချင်တယ်..."

"လွန်ခဲ့သော ငါးလကျော်က လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို ရောက်လာတယ်... ခင်ဗျားတို့ နေတဲ့ မြို့နဲ့ နေရပ်လိပ်စာပေးတယ်... ဒေါ်ခင်ခင်ညို၊ သားနေထက်ညိုဆိုတဲ့ နာမည်ပေးတယ်...သူငွေကြေး ထောက်ပံ့ချင်တယ်... လစဉ်ရယ်လည်း မဟုတ်ဘူး ...

"တစ်ခါတစ်ခါပို့မယ် လုပ်ပေးပါဆိုပြီး အမှုအပ်တယ်..."

"နေဦး ...နေဦး...ဘာမှုလဲ..."

"ဪ ...ဒါက ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေအကျိုးဆောင် လောကမှာ သုံးစွဲတဲ့ စကားလုံးပဲ ...ကိစ္စတစ်ခုရရင် အမှုတစ်ခုအပ်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာကို အမှုတွဲလို့ ခေါ်တာပေါ့... အမှုဆိုတဲ့ ထဲမှာ အိမ်နာမည်ပေါက်တို့ အမွေလွှဲတို့ လည်း ပါတာပါ..."

"လူသတ်မှ ဓါးပြတိုက်မှ အမှုလို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး လုပ်ငန်းတိုင်းဟာ အမှုကိစ္စပဲ..."

"ခင်ဗျားတို့ သုံးနှုန်းပုံက အနပ်ပါလား..."

"နိပ်စေချင်ရင် ခင်ဗျားပဲ စကားလုံးအသစ် တီထွင်ပေးပါတော့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် လက်သီးချင်းယှဉ် ပွဲခင်းလေးတစ်ခု ကျင်းပဖြစ်သွားမည် ထင်ပါ၏။

"အဲဒါနဲ့ ပထမတစ်ခေါက်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာပို့တယ်... ခင်

ဗျားနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး...ဒုတိယအခေါက် ကျွန်တော့်လက်ထောက် လာပို့တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့တယ်...အခု ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတယ်... ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲ..."

"ဘာလုပ်ဖို့ လည်း ...ဒါတွေက သိပြီးသားတွေ..."

"ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာလည်း ဒါတွေပဲ..."

"ဘာဖြစ်လို့ ငွေတွေ ပို့နေတာလဲ..."

"မသိဘူး..."

"ကျုပ်သုံးနှစ်သားကနေ အနှစ် နှစ်ဆယ်ထိ ကြာလာတော့ ...ဒီကိစ္စ ကျုပ်သိဖို့ လိုပြီ..."

"ငွေပို့နေတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိကြောင်း အခု ခင်ဗျား ပြောမှ ကျွန်တော်သိတာ ကျွန်တော်သိတာ ငါးလခွဲ"

"ဘာမှ မသိဘဲ ရှေ့နေလုပ်စားနေလား..."

"ခင်ဗျား ...ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲ ဝင် လာပြီး နှုတ်နဲ့ စော်ကားတာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီ..."

"ပုဒ်မ တပ် လိုက်လေ...အဲဒါ ဘာမှုလဲ..."

"ကျွန်တော် ...တွေ့ကရလူနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး..."

"ကျုပ်က တွေ့ကရလူလား၊ ဒါ ...ပေါက်လွှတ်ပဲစား လို့ ပြောလိုက်တာလား..."

နေထက် ထိုင်နေရာမှ ပုန်းခနဲ ထရပ်၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေသော စားပွဲပေါ်၊ ကိုယ်ကို ကိုင်း ကျော်၍ စားပွဲတစ်ဖက်မှာ ထိုင်နေသော ဦးဝင်းလွင်၏ ရုပ်အင်္ကျီကော်လာစကို ဆောင့်ဆွဲသည် ။ နေထက်မျက်

လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေ၏။

ပေါက်လွှတ်ပဲစား၊ ကလေးကခြေ၊ ကလေးကလွင့်၊ အုတ်ကြားမြက်
ပေါက်၊ အဖမဲ့သားရေနည်းငါးဆိုသော ခါးသီးအတွေ့အကြုံတွေက နှစ်
ပေါင်း နှစ်ဆယ်ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက်သား တံတွေးခွက်ဆိုတာ နေထက် တစ်
သက်လုံး ကူးခပ်နေရသော ပင်လယ်ပြင် ဖြစ်၏။ လူတွေဟာ နေထက်
တို့ သားအမိကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောခဲ့၏။ ဒီလို အသုံးအနှုန်းတွေက နေ
ထက်နှလုံးသားပေါ် ဆူးခက်တွေလို အကြိမ်ကြိမ်
ကျရောက်စူးနစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဆူးစူးဒဏ်ကြောင့် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်လည်း ထွက်
ခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် ဆူးတစ်ဖက် အကျခံဖို့ ဝေးစွ၊ ပွင့်ဖတ်ကလေးတစ်
ဖတ် ကြွေကျလျှင်တောင် အသည်းက တဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာမှာ ဖြစ်
၏။ ပွင့်ဖတ်ကြွေရုံနှင့် လူသတ်ချင်သော မိုက်ရိုင်းသားကောင် တစ်
ယောက်ကို မမြင်ဘူးရင် ကြည့်ထားကြ။ လူကြီးတစ်ဆယ်၊ ကလေးငါး
ကျပ်ယူလျက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရုံသွင်း၍ ပြလိုက်ချင်၏။

တောက်...လောကကြီးကို အဲသည် လောက်စိတ်နာသည် ။ အဲသည့်
ထက် စိတ်နာပါသေးသည် လေ။

"မင်း သိပ်စော်ကားလွန်းပြီ..."

ဦးဝင်းလွင်က လည်ပင်းအစ်သွားရသည် မို့ လူက ရှေ့သို့ ကိုင်းလာ
သည် ။ နေထက်လက်ကို ပုတ်ထုတ်၏။ မရသည် မို့ ဦးဝင်းလွင်ပါ ထရပ်
လိုက်သည် ။

"ကိုကို ...ဟင်..."

ရုံးခန်းထဲသို့ မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ အံ့ဩသံလေး
နှင့် မျက်လုံးပြူးသည် ။

"ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ"

ဘာနှင့် ကောက်ရိုက်ရမလဲ ဟိုသည် ဝဲ၍ ကြည့်၏။ ဦးဝင်းလွင် စားပွဲပေါ်မှာ မာဘယ်လ်ကျောက်သားဆေးလိပ် ခွက်ကိုတွေ့တော့ ကောက်ကိုင်သည် ။

"လွှတ်လိုက် ..."

"မင်းကိုး..."

ဒီမျက်နှာလေးငါးခုကို မှတ်မိနေ၏။ မှတ်မိတာမှ တစ်ခုထဲတောင်မက၊ ငါးခုလုံးကို မှတ်မိတာ၊ မျက်နှာ ငါးခုက အနုအရင့် ကွာခြားသည် ။ ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုးမှ နှစ်ဆယ့်လေးငါး အစိတ်လောက်ထိ အသက်အရွယ် အဆင့်ဆင့် ဖြစ်၏။ လှတာတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ၊ အဲသည် အလှမျက်နှာ ငါးခုထဲမှ အနုဆုံးနှင့် အငယ်ဆုံး မျက်နှာလေး။

"ရှင် ...လွှတ်၊ လူရိုင်း ရောက်လေရာ ရန်ဖြစ်... မိန်းမတွေ့ မိန်းမနဲ့ ဖြစ်၊ ယောက်ျားတွေ့ ယောက်ျားနဲ့ ဖြစ် ရှင်လိုလူမျိုး လမ်းပေါ်မှာ ရှောက်သီးဆေးပြားသည် တွေ့ရင်တောင် ရန်ဖြစ်ဦးမှာ ပဲ... ရှင် မလွှတ်ရင် ဒီပြာခွက်နဲ့ ချုံစောင်းကို ထုချလိုက်မယ်..."

"ကြောက်လွန်းလို့ ...ပုရွက်ဆိပ်တွင်းရှာပြီး ဝင်ပုန်းရဦးမယ်..."

နေထက်က ဦးဝင်းလွင် ရုပ်အင်္ဂါစကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင် ထိုင်ချ၏။ ဦးဝင်းလွင် တော်တော်ကြီး စိတ်ပျက်သွားရသည် ။ တော်တော်ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းသော မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမကောင်လေးဟာ ကိုယ့်ညီမ အငယ်ဆုံးလေးနှင့် ဘယ်တုန်းက သိနေကြလဲဟု စိုးရိမ်လိုက်ရပြန်သည် ။ ဒီကောင်မလေးက ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ပဲ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်နေတော့ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲ မကြာခဏ ဝင်ဝင် လာတ

တိသည် ။ အဲသည် အလေ့အကျင့် မရှိခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ
။ ခုတော့... လူ့မိုက်ရိုင်းတစ်ကောင်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး
ကြည့်နေကြပြီ။ အဲဒါကို ရုပ်အင်္ကျီစ အဆွဲခံရတာထက်နာ၏။

"ချိုလွင် ...ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ သူငယ်ချင်းတွေရော..."

"အောက်မှာ ...ဒီနေ့ ဆရာနေမကောင်းလို့ သင်တန်းမရှိဘူးဆိုတာနဲ့
သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး မမ ကုန်တိုက်ကို သွားမလို့ ...ပိုက်ဆံသိပ်မပါလို့
ကိုကိုဆီ မုန့်ဖိုးဝင်တောင်းတာ ..."

ဦးဝင်းလွင်က မြန်မြန်သွားပြီးရောသဘောနှင့် အံ့ဆွဲကို ဖွင့်လိုက်၏။
ပိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ်ကာ ငါးရာတန်တစ်ထပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။

"ရှင်မပြန်သေးဘူးလား..."

ခုထိ ယောင်ရမ်းကိုင်ထားဆဲ ဆေးလိပ်ခွက် ကိုမြှောက်ပြတော့ နေ
ထက်က မခိုးမခန့် ပြီး၏။ ထိုအပြုံး ကကွေ့ရာမြင်ရာနှင့် ဆွဲရိုက်ပစ်ချင်
လောက်အောင် ရွံ့မုန်းဖွယ်ကောင်း၏။

"အဲဒီ ဆေးလိပ်ခွက်လောက်ကိုကြောက်ရင် သူများ ရုံးခန်းထဲ ဗလာ
ချီဝင်မကျဲဘူး၊ သဘောပေါက် သွားမယ့်လမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်သွား ...မ
င်းတို့ အုပ်စုထဲက အသက်အကြီးဆုံးမမကို ငါနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လို့
ပြော....မင်းတို့ အားလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဘယ်လိုလှပေမဲ့ မမရဲ့ အ
လှကိုတော့ မမီဘူး..."

"လမင်းကြီးနား ပိုးစုန်းကြူး မှီ တ်တုတ်မှီ တ်တုတ်လုပ်သလောက်ရှိ
တယ်...အဲဒါ...ငါပြောလိုက်တယ်လို့ မင်းတို့ ထဲက ရင့်ကျက်အိန္ဒြေနဲ့ မ
မကိုပြောလိုက် သူနှုတ်သီး မစွာဆုံးမို့လို့ လေးစားပါတယ်လို့ ပြောလိုက်
.."

လက်ဝါးကို နဖူးမှာ ရိုက်၍ အလေးတွေ ဘာတွေ ပြုပြန်ချေသေးသည် ။ အခြေအနေကလည်း အေးဆေးသွားသလိုရှိသည် ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးဝင်းလွင်ကလည်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှင့် စကားပြောနေတာကို ဘယ်လိုမှာ ဆက်လက် မရှုနိုင်တော့ဟန်နှင့် ပြန်ဖို့ ကို မျက်နှာရပ်မျက်နှာကဲ အတင်းပြနေသည် ။ ချိုချိုလွင် စိတ်မမြောင့်ပေမဲ့ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ အခန်းရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေကြသော ဦးဝင်းလွင်၏ လက်ထောက်နှင့် စာရေးတို့ ကို အခန်းထဲ ဝင်သွားဖို့ မှာ ခဲ့မှာ ဟု တွေးကာ ထွက်ခဲ့တော့သည် ။

"ဒီမှာ ...ဦးဝင်းလွင်ဆိုတဲ့ ရှေ့နေ... ကျုပ်ရဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ ပြောစကားတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ အလွှာထဲမှာ တော့ ရိုင်းစိုင်းနေမှာ ပေါ့...ကျုပ်က ပျားရည်မြစ်ထဲ မှာ ပန်းပွင့်လှေကလေးမျှောပြီး လူဖြစ်လာတဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး ...

"ကျုပ်ဘဝနဲ့ ကျုပ် ဒီလောက်ရိုင်းတာ...ဒီစကားလုံးမျိုးကို အသည်းနာတတ်တာ ကျုပ်ကို ကျုပ်တော့ခွင့်လွှတ်တယ်... ဘယ်သူမှ ခွင့်မလွှတ်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး ...မှားတယ်လည်း မထင်ဘူး...

"ဟိုပိုက်ဆံကို ခင်ဗျားဘာသာ ပေးချင်ပေး...မပေးချင်လည်း နေ ကျုပ်ကတော့ လာမယူဘူး...ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘယ်လောက် ပိုင်ထိုက်တယ် ... ကျုပ်ကို ဘယ်သူပေးနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမပြောဘဲနဲ့ ကျုပ်ရအောင် စုံစမ်းမယ် ဒါပဲ...."

ပြန်မည်ဟု ထအထွက်မှာ ရုံးခန်းထဲသို့ အူယားဖားယား ဝင်လာကြသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို တွေ့သည် ။ စောစောက ရုံးခန်းအပြင် ဧည့်ခန်းမှာ စားပြွ တစ်လုံးစီနှင့် ထိုင်နေကြသူများ ဖြစ်၏။ ချိုချိုလွင်ဆိုသော ကောင်မလေးလက်တို့ လိုက်သည် ထင်ပါရဲ့ ။

"ဟား...ဟား...."

"ရိုက်ပေါက်..."ဟု သူငယ်ချင်းတွေ ချီးကျူးသောအရယ်ကို တမင်ရယ်ပြလိုက်သည်။ ။

"အကူအညီတွေပေါ့လေ... ဟိုကောင်မလေး လက်ချက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ကျုပ် တကယ်စိတ်မဆိုးသေးလို့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်..."

နေထက် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

"ဒါ...ကောင်းရဲ့ လား...."

မြို့ကိုလိုက်သွားစဉ်က နေထက်နှင့် တစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ပြီး၊ စကားတစ်ခါ ပြောခဲ့ပြီးသူ ဦးမျိုးအောင်က နားထင်ကို လက်နှင့် ထောက်၍ မေး၏။ ဒါတောင် စောစောက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုလေးကို သူမသိသေးပါ။

"အစွန်းရောက်ရင် ဝေဒနာပဲပေါ့ဗျာ...သူ့အတွက် စကားတစ်လုံးရှိတယ် ...ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော့်လာသတ် မလား မသိဘူး...မိမဆုံးမ...ဖမဆုံးမဆိုတာ..."

ရုံးခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွား၏။

"ဟား ဟား...ဟား ဟား..."

နေထက် အော်ရယ်နေသည် ။ သူထွက်မသွားသေးဘဲ တံခါးနားကပ်၍ နားထောင်နေသည် ထင်ပါရဲ့ ။

"မှန် လိုက်လေ... အဲဒီစကားဟာ ကျုပ်နဲ့ ကွက်တိပဲ... ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဟာ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ လူရိုင်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျားကို အမှုအပ်တယ်ဆိုတဲ့ အမှုရှင်ကြီးကို ပြောဖြစ်အောင်

ပြောလိုက်စမ်းပါ...အဖက ဘာဖြစ်လို့ တာဝန်ယူ မဆုံးမသလဲ ကျုပ်မ သိဘူး...

"အမိကတော့ ရိုးလွန်းအားကြီးပြီး ခပ်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေလို့ မဆုံးမတတ်ရှာ လို့ မဆုံးမတာ ...ချစ်တာတော့ အလွန်ချစ် တတ်ရှာပါတယ် ခင်ဗျားတို့ သိထားဖို့ ပြောတာ...ဒီတစ်ခါ တကယ်သွားပြီ..."

တွေ့ကရာဆွဲပြီး လိုက်ရိုက်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် မခိုးမခ နဲ့ပုံစံနှင့် ထွက်သွားပုံကို လူသားသုံးယောက် ခံစားချက်တူစွာ ရွံရှာ၍ ကျန်ရစ်လေ၏။

"ငါတော့ ...ဒီအမှုကို ပြန်အပ်လိုက်ချင်ပြီ..."

လူကြီးလူကောင်း စိတ်ဓာတ်ကို အတော်ကြီးမွေးလိုက်ရလျက် တော် တော်ကြီး သည်းညည်းခံလိုက်ရသည့် အဖြစ်ကို ဦးဝင်းလွင် နောက်တစ်ကြိမ် ရင်မဆိုင်လိုတော့ပါ။ သူလည်း ယောက်ျား၊ စိတ်တိုတတ်သည် ။ ဒေါသရှိသည် ။

"ခေါင်းထဲမှာ အခန်းတစ်ခန်းလောက် အလုပ်မလုပ်ဘူးထင်ပါရဲ့ ... ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒေါသတကြီးနဲ့ ထသတ်ပုတ်ပြီး နာအောင်ပြောတော့ မနာဘူး..."

"စိတ်နဲ့ရဲ့ လား..."

စာရေးလေးက တကယ်စိုးရိမ်ပုံနှင့် ရှုံ့မဲ့မေး၏။ ဦးဝင်းလွင်နှင့် ဦးမျိုးအောင်တို့ ရယ်လိုက်ကြသည် ။ ဦးဝင်းလွင် တမင်တကာ ရယ်ပစ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်ကိုလျှော့ချတာလေ။ စောစောက ခံလိုက်ရသော အဖြစ်၊ ထွက်လိုက်ရသောဒေါသဟာ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ၊ လူကြီးလူကောင်းစိတ်ကိုသာ ဒီထက် နည်းနည်းလေး လျှော့မွေးမိခဲ့ပါ

လျှင် သူရောကိုယ်ပါ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အညိုအမည်းလေးတွေ ကိုယ်စီ
နှင့် ရှိတော့မည် ဖြစ်လေသတည်း။
